

Ezen a nyarat idéző, napsütéses hétvégén az alsós nyári tábor eseményeiről emlékezünk meg. A 4.a osztályos *Balogh Dániel* írása.

Szóce

Mi alsósok július elején mentünk táborozni az Őrségbe, Szócére. Én most már másodszor mehettem. Hétfő reggel indultunk, ebédelni megálltunk út közben, mivel az út busszal kb. 5 óra. Kora délután érkeztünk a táborba, ahol Bea néni várt minket. Házbeosztással kezdtünk. Mivel kétszer annyi lány volt, mint fiú, ezért a lányok kerültek a pajtába, és a fiúk a kis házakba.

Vacsora után este csillagvadászat volt, ami mindenkinek tetszett. Zseblámpával kellett ezüst színű csillagokat keresni. Azért volt jó az ezüst szín, mert jól visszaverődött róla a fény, és a sötét fűben elég könnyen meg lehetett találni. A csillagokat cukorra lehetett beváltani. A rekord 9 csillag volt és egyedülálló; *Páldi Milán* volt a szerencsés nyertes.

A 2. napon agyagozás és nemezelés volt a program. Mindenki készített valamilyen tárgyat

először kézzel, majd korongozással is. Én pusztá kézzel nem voltam valami ügyes, de a korongozáson egy szép gyertyatartó sikerült. A nemezelésen mindenki egy tarsolyt csinált, ami úgy kezdődött, hogy „nyuszt fürdettünk”. Ez azt jelentette, hogy a kartonpapírra rátekert gyapjúra rásimogattuk a szappanos vizet, mintha az egy selymes nyuszi bundája lenne. Mikor már jó sok víz és szappan volt benne, akkor kinyomtuk belőle a „szuszt”- vizet -, majd újra víz, kinyomkodás jó sokszor. A végén egy tanár felvágta a „hasát” a tarsolynak, felakasztgattuk száradni. Az elkészült tarsolyban tartható telefon, szemüveg és még ezer dolog. Délután kis ideig bemehettünk a patakba is, ami a tábor szélén folyik. Fürödni ugyan nem lehet benne, de nagyon jó érzés gumicsizmában benne gázolni. Vacsora után pajta mozi volt, a Jégkorszak 4.

3. nap „elmentünk makramé országba”. A makramé egy csomózásos kézimunka fajta, melyből övet, virágtartót, faliképet, fülbevalót, nyakláncot lehet készíteni. Mi karkötőt csomóztunk fagyöngy díszítéssel, egészen délig. Mindenki annyit csinált, amennyi idejéből tellett. Nekem 3 sikerült, így lett ajándék a nővéremnek és a húgomnak is. Ebéd után fürödtünk a *Vadása-tóban*. Eredeti nevén

vad ásta tó

, mivel olyan kicsi, hogy csak úgy keletkezhetett, hogy a vadállatok kiásták maguknak. A partja nagyon sekély, de gyorsan mélyül. A tóban mindenki alaposan lehűlt, még a forrófejűek is.

A 4. nap batikolással, mézeskalácssütéssel, számháborúval és mocsári kirándulással telt. Batikolni mindenki kapott egy kis fehér kendőt, amit összegumiztunk jó szorosan és narancssárgára festettünk. A mézeskalácssütésen mindenki 3 figurát csinált: csillagot, halacskát, szívet. Le lehetett írni a receptet – gondolva a karácsonyra –, és mivel jól viselkedtünk, Bea néni süttött nekünk külön mézeskalácsot. Számháborút 2 fajtát játszottunk, először olyant, amelyikben az a csapat veszít, akinek előbb fogynak el a harcosai, majd olyant, ahol egy eldugott tárgyat (törölköző) kellett megtalálni és elvinni a reggelizős helyre. Legvégül a mocsárlátogatás. Elmesélték a mocsár történetét, keresztülmentünk a mocsári tanösvényen, és közben növényeket mutattak be: tőzegmohát és a kereklevelű harmatfüvet. Csupán egy valakinek sikerült belecsúsznia a mocsárba, mindenki más megúsza. Nem úgy, mint 2 éve, amikor is többeknek – köztük nekem is – sikerült térdig merülni. Sőt, egy papucsot vasvillával

horgászott ki Babszi néni a tábor széli mocsarasból.

5. nap kihímeztük a megszáradt nemeztarsolyokat, visszakaptuk a kiégetett agyagfigurákat és a mézeskalács formákat. Ez volt a búcsúest, ahol csapatokban egy versből előadást kellett csinálni. A mi előadásunk címe Hápi kacsá volt, de nem lett túl fényes, mert túl bátortalanok voltunk. A tanárok a Békakirály papucsát adták elő, ami elveszett és senki sem találta. Jutka néni volt a békakirály(nő), nagyon jó kis koronája volt egy dobozból. Előadták még a Sün Balázst, aki mindig kiszorult a küszöbre. Ezek viszont remekül sikerültek. Végül emléklaposztás volt, mindenki kapott elismerést arról, hogy betekintett a népi mesterségekbe és ügyesen alkalmazta azokat.

6. nap reggeli után indultunk haza. Ebédelni és fagyizni még megálltunk, az iskolánál pedig mindenkit várt a család. Jó volt, nagyon-nagyon jó. Ennek 3 fő oka van:

- nagyon finomakat főznek úgy, mint szilvás gombócot, milánói makarónit például,
- remek a szállás: kis házak 2 személynek, pajta és a malom,
- nem utolsó sorban jók a programok, a kézműveskedések, kirándulások.

Szócei táborzók: további képekért kattintson a fotóra!